

**Svjetski dan kazališta - 27. ožujak 2008.
Međunarodna poruka Roberta Lepagea**

Postoji više pretpostavki o počecima kazališta, ali ona koja mene najviše tjera na razmišljanje ima oblik priče:

Jedne noći u pradavnim vremenima, skupina ljudi se okupila u kamenolomu, da bi se zagrijali i pripovijedali priče. Iznenada, jedan od njih se podigne, s namjerom da svoju sjenu iskoristi za ilustraciju priče. Iskoristivši svjetlo plamena, na stijenama kamenoloma su se pojavili likovi veći od onih u prirodi. Začučeni, jedan za drugim prepoznaše u tome jakog i slabog, tlačitelja i potlačenog, besmrtnika i smrtnika.

U današnje vrijeme, svjetla reflektora zamijenila su prvobitne krjesove a scenska mašinerija zidove kamenoloma. I uz sve dužno poštovanje prema nekim čistuncima, ova nas priča podsjeća da je tehnologija prisutna u samim počecima kazališta, te da je ne smijemo promatrati kao prijetnju već kao element sjedinjenja.

Održanje kazališne umjetnosti ovisi o njenoj mogućnosti ponovnog iznalaženja, uključivanja novih sredstava i novih govora. Kako bi, inače, kazalište moglo i nadalje biti svjedokom važnih pitanja svog vremena i promicati razumijevanje među narodima, kada i samo ne bi svjedočilo otvorenost? Kako bi se moglo dičiti da nudi rješenja za pitanja nesnošljivosti, isključivosti i rasizma, kada bi u svojoj praksi odbijalo svako spajanje i integraciju.

Kako bi prikazao svijet u svoj njegovoj složenosti, umjetnik mora nuditi nove oblike i ideje, te se uzdati u inteligenciju gledatelja, kadrog da u toj vječnoj igri svjetla i sjene raspozna obrise čovječanstva.

Istina, čovjek koji se previše igra vatrom izlaže se opasnosti da se opeče, ali isto tako dobiva priliku da zadivi i obasja.

Robert Lepage

S francuskoga prevela: Milena Bekić Milinović

Životopis autora možete pogledati na web stranici: www.iti-worldwide.org